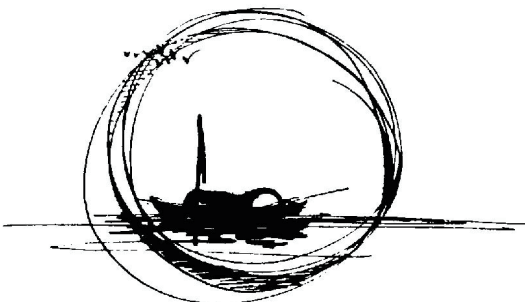

Dòng Sóng Đạo...

Mâu nhiệm thay! Đức Thế Tôn ra đời! Đã để lại cho nhân loại và chúng sanh vạn loài thông điệp của tình thương và nỗ lực vô biên muốn cứu vớt chúng sanh thoát khỏi biển trầm luân đầy khổ nạn. Hạnh phúc mà chúng sanh có được, thật ra chỉ là những phút giây dừng nghỉ giữa các khổ nạn.

Hai mươi lăm thế kỷ đã qua, thông điệp đó vẫn dạt dào tuôn chảy những dòng sóng đạo từ cội nguồn Đức Thế Tôn lâm phạm, lan tỏa khắp năm châu. Những ngôi chùa được mọc lên và cả những nơi chưa hề có chùa, dòng sóng đạo của Ngài đã được chuyên chở bằng cách khác, qua các tôn giáo khác, có khi còn mạnh mẽ và hiệu quả hơn bao giờ hết. Những tư tưởng về bình đẳng, tự do, về quyền làm người, chỉ là cách gọi, những danh xưng khác đều phát sinh từ tư tưởng Phật giáo tự ngàn xưa, đã không còn lạ gì với nhân loại năm châu. Đức Phật không hề dành lấy tác quyền tư tưởng, bởi vì chân lý không thuộc về ai, không của riêng ai...Ngài từ ái chỉ cho nhân loại biết và làm theo để mà tìm hạnh phúc.

Bước vào thế kỷ 21, nhân loại đã tiến bộ vượt bậc về mọi mặt, đã phát minh tìm tòi nhiều phương tiện tốt,

thuốc men tốt, giúp chữa trị nhiều chứng bệnh nan y. Nhân loại đã khám phá vũ trụ không ngừng. Người ta đi nhanh hơn, bay cao hơn và xa hơn...Rồi đây người ta sẽ khám phá thêm những chúng sanh ở các thế giới khác...Đó là mặt tích cực. Nhưng mặt tiêu cực? Vẫn đây đây những triệu chứng của tham, sân, si...không bao giờ có dấu hiệu tiêu giảm, mà trái lại, ngày càng tệ hại hơn. Chiến tranh chưa hề chấm dứt trên hành tinh này. Người chết một cách bất ngờ, vô tội vẫn xảy ra mỗi ngày.

Qua trí tuệ phát minh khoa học kỹ thuật, con người tiến hành song song hai ý niệm đối nghịch: xây dựng và hủy diệt. Trên những tòa nhà đồ sộ cao ngất ngưỡng trong không gian, có khi đang được chôn giấu những phương tiện của hủy diệt. Nền văn minh điện tử với cổ phần, chứng khoán, có thể nào, búng con mắt dậy thấy mình trắng tay! Quả là không có gì bảo đảm anh sẽ mãi mãi giàu to, tôi mãi mãi bần cùng. Giàu mạnh hay nghèo đói giữa quốc gia này hay quốc gia khác cũng mong manh không có gì chắc thật. Bất quá, như nước Úc chẳng hạn, may mắn có được tài nguyên dồi dào, gặp lúc khó khăn thì bán ra mà ăn. Còn những nước khác, không may chẳng có tài nguyên gì, thì muốn đời sẽ lâm than đói khổ mà thôi...

Con người, làm cái gì cũng vậy, đều khoái nhắm đến tương lai: phát minh, tìm tòi, phân tích chia chẻ...Cùng đích của nó vẫn là lợi nhuận, càng nhiều càng tốt, càng giàu to càng hay, càng tỏ ra có tài, có thể lực...Ta sống vui và vui đầu trong ngần đó thứ...

Đức Phật thì khác hẳn, Ngài không phát minh điều gì ngoài cái ta này và 25 thế kỷ qua, vẫn chưa có ai khám phá ra được chính ta như Ngài. Bởi vậy Ngài chính là "duy ngã độc tôn". Chớ lầm hiểu rằng duy ngã độc tôn là tự ám chỉ một cách ngạo mạn rằng chỉ có ta là bậc nhất. Đây chính là thông điệp mà Đức Phật muốn nhắc nhở nhân loại và chúng sanh hiểu rằng chỉ có cái ta này là cái duy nhất ta bận tâm và phải khám phá cho kỳ được. Và Ngài đã làm được bằng cách trở về với cái ta chân chính đích thực, một cái bản lai diện mục muôn thuở, đó là Phật tánh, và từ đó, thế giới biết được thế nào là ông Phật.

Toàn bộ giáo lý của Ngài qua 49 năm thuyết giảng không qua ngoài cái ta này.

Trí huệ Phật có từ vô minh. Chạy đông tìm tây học

đời trí tuệ chỉ nhọc công vô ích mà thôi. Nhận chân được vô minh của chính mình là bước đầu khai quật trí tuệ...

Thời đại môi sinh, do hậu quả của khí thải nhà kính, con người đang đối diện với thiên tai dồn dập, không sao lường trước được. Chúng sanh đang lo âu sợ hãi và tìm cách đối phó. Đúng là bỏ tất sợ nhân chúng sanh sợ quả, chúng ta phải làm gì trước vấn nạn này?

Trên bình diện quốc tế, ai nấy đều chối quanh, đổ thừa cho nhau, cãi chày cãi cối để không phải đổ tiền vào điều chỉnh cái bệnh lớn của nhân loại.

Từ sau đệ nhị thế chiến, những quốc gia gây chiến rồi thua trận đã bị trói tay đã đành, nhân cơ hội này các quốc gia bị xâm lăng, bị thiệt thòi vì chiến tranh tàn phá đã âm thầm phát triển vũ khí hạt nhân. Các trung tâm quyền lực thế giới dường như làm ngơ hoặc phản ứng lấy lệ để cho Ấn Độ, Bắc Triều Tiên, Trung Hoa, Liên Xô, Do Thái, Pháp... đã có bom nguyên tử.

Đối với môi trường, con người đã trở mặt với thiên nhiên, hành hạ thiên nhiên, phóng uế vào thiên nhiên, khi đủ duyên thì thiên nhiên phản nộ.

Đối với đồng loại, con người vẫn gieo và gặt hận thù triền miên. Nhân loại chỉ giải quyết vấn đề từ cái bề mặt mỏng manh lợi nhuận nổi trên mặt nước mà không giải quyết từ nguồn với độ sâu. Giải độc khí thải chỉ là mặt tướng, còn mặt tánh nằm trong tâm, con người già vờ không biết tới.

Cho nên, Phật Giáo Đại Thừa rất có lý do khi đề ra tâm giới. Bất kể anh có phát tác ra hành động hay chưa, móng tâm suy nghĩ điều ác thì coi như đã phạm tội. Triết lý Đại Thừa là nhất thiết duy tâm tạo. Sấm sủa vũ khí, cho phép thử đắ vũ khí, từ hành vi đã móng tâm ác. Hành động tự vệ chính đáng thì ít, mà gây hại, bức hiếp người thì nhiều vô số. Cho nên nhân loại càng văn minh, phương tiện tối tân, vũ khí cũng tối tân, thì bảo đảm rằng thế giới có hạnh phúc và an bình thực sự hay không?

Giải độc môi trường mà không giải độc tâm thì cũng như không. Bởi vì độc tố thâm sâu si mới chính là thủ phạm. Còn có quá nhiều nghịch lý ngay trên một xã hội văn minh tiến bộ. Bên cạnh hội bảo vệ sức vật, vẫn có hội săn bắn. Bên cạnh những hành vi nhân ái,

cứu trợ rất là đáng kính, hiền từ để thương vẫn có những hành vi man rợ đầy thú tánh. Thiện và ác, thương và ghét vẫn tồn tại song song...

Sẽ không còn kịp nữa nếu chúng ta không nhìn nhận tính trầm trọng của thân phận môi sinh. Chúng ta sẽ trốn ở đâu một cách riêng rẽ để được an toàn? Ngoại trừ chúng ta phải cùng nhau chống đỡ một cách tích cực và trách nhiệm. Đối tượng mà chúng ta phải đối phó, nghiệt ngã thay lại chính là thiên nhiên, môi trường!

Tâm chúng ta đã tạo, làm hư thối rỗng nát môi trường, thì tâm này phải biết và tìm cách điều chỉnh sửa sai. Đây chính là ý niệm giác ngộ mà Đức Phật đã hiển dương, xin được nhắc lại nhân mùa Phật Đản 2007 này vậy.

Ngưng ngay mọi hận thù, tàn phá từ các cuộc chiến tranh khu vực vô nghĩa do khác biệt tôn giáo, chánh trị và quyền lợi, bởi vì hiểm họa do thiên nhiên phản nộ sẽ không chừa một ai.

Nước và dưỡng khí là những thứ mà con người cần để sống mỗi ngày, thời buổi này thiên nhiên không còn ưu đãi, hậu hi như xưa. Mỗi người tiêu dùng phải biết trân quý từng giọt nước, trân trọng từng kí lô năng lượng để góp phần ý thức trách nhiệm và chia xẻ họa hoạn trong một bối cảnh chung thuyền.

Nguyên tử và môi sinh là những điểm nóng thời đại, hơn bao giờ hết, nhân loại phải ý thức được tính cộng sinh và cộng nghiệp đã có từ bản lai để từ bỏ cái tâm lợi mình hại người, phát triển tình thương yêu hòa ái cùng khắp mọi nơi, không biên cương, không bờ mé như chính không gian vô cùng tận mà con người đang nương tựa. Được vậy, may ra chúng ta còn có cơ hội an vui mà chiêm nghiệm chuyện đạo chuyện đời, và các thế hệ con cháu sau này còn có mảnh đất mảnh trời cao đẹp dung thân...

Thiện Đức

